

Та слеготме, мила майко, во село Ладово,
 Посакафме, мила майко, п' едно парче 'лббецъ
 Парче лебецъ, мила майко, по цървено яйце.
 Не ни дадо'а, мила майко, п' едно парче лебецъ,
 Нито 'лббецъ, мила майко, ни цървено яйце.
 Съ налјоти, мила майко, наши булок-баши: —
 „Кой ќе кадаръ, мили деца море, ко ќе вреденъ,
 Да запали, мили деца, оно лепо село?“ —
 Не съ найде, мила майко, никој добаръ юнакъ;
 Јасъ запалифъ, мила майко, она лепа църква.
 Кога горе'а, мила маймо, млади-те момчина,
 Сини пламни, мила майко, тога м' излеге'е;
 Кога горе'а, мила майко, млади-те невести,
 Силенъ ветаръ, мила майко, тога ми завеа;
 Кога горе'а, мила майко, млади-те дечина,
 Ми блее'а, мила майко, какъ руди яганца,
 Дур' на бога, мила майко, му съ нажалило,
 Силна роса, мила майко, тога ми зароси
 И угасна, мила майко, она лепа църква.“ —

225.

Стоянъ.

Стоянъ еденъ синъ у майка,
 Стоянъ майка додеваше:
 „Майко сакамъ да ме женишъ!“
 Стояну майка велеше:
 „Женамъ те, синко Стояне,
 Ова година до друга;
 Оти ќе скъпна година,
 Кило-то жито стотина,
 Ведро-то вино флорина.“
 Стоянъ ъ майка велеше:
 „Жени ме, али кажи ми,
 Оти я ќе ти отбегнамъ,
 Башъ араміа ќе одамъ,
 По Шаръ планина ќе шетамъ.“
 Стояна майка молеше:

„Стояне, синче Стояне!
 Не чини съ аджамія,
 От' сѣ ми юнакъ порастенъ
 Дваесетъ и петъ години,
 Тук' слушай си љж майка ти,
 Да ни *) поминитъ скъпѣя,
 Я ќе те тебе оженамъ.“
 Стоянъ си майка не почу,
 Во петокъ Стоянъ излезе,
 Башъ араміа да одитъ,
 По Шаръ планина да шетатъ;
 Въ сѣбота ми го фати'е,
 Въ Витоля го однесо'е.
 Въ Битоля найде селяни,
 Стоянъ 'и милно помоли:

*) Намъ.